

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: **Mgr. A.V.**
sídlem xxx

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2022, č.j. K 36/2018

takto:

- I. Rozhodnutí žalované České advokátní komory ze dne 21. 3. 2022, č.j. K 36/2018 a rozhodnutí žalované České advokátní komory ze dne 24. 1. 2020 č.j. K 36/2018 se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 4.000 Kč.

Odůvodnění:

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí odvolacího senátu kárné komise České advokátní komory (dále jen „žalovaná“, přičemž jako žalovaná je v tomto rozsudku označována i Česká advokátní komora a rovněž prvostupňový kárný senát kárné komise České advokátní komory, nemá-li odlišený význam pro kontext odůvodnění) ze dne 21. 3. 2022, č.j. K 36/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla žalobcovo odvolání, podané proti rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované (dále též „správní orgán 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T., DiS.

stupně“), ze dne 24. 1. 2020 č.j. K 36/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným následujícím kárným proviněním:

1) že poté, co mu dne 30. 11. 2015 skončil nájem k nebytovému prostoru v budově na adrese xxx, který využíval jako advokátní kancelář, přes opakované výzvy vlastníka budovy čp. 1385/10 učinil změnu sídla své advokátní kanceláře až ke dni 12. 2. 2017, když žalované oznámil změnu sídla na adresu xxx 4,

2) že poté, co ke dni 12. 2. 2017 oznámil žalované změnu sídla své advokátní kanceláře, a to na adresu xxx, která byla adresou sídla advokátní kanceláře advokátů Mgr. J. B. a JUDr. H. R. LL.M., (dále jen „J. B.“ a H. R.“), od nichž k tomu neměl souhlas, a poté, co ho H. R. opakovaně žádala, aby tuto adresu svého sídla změnil a v květnu 2017 ji ujistil, že tak učiní, změnu sídla své advokátní kanceláře na adresu xxx žalované oznámil až v listopadu 2017,

3) že ačkoliv na základě smlouvy o poskytování právních služeb uzavřené dne 16. 11. 2016 se společností B. s.r.o. tehdy jednající jednatelkou K. K. poskytoval právní služby této společnosti dle jejích požadavků a v souvislosti s tím získal informace o tomto svém klientovi, a poté, co jednatel společnosti A. Z. neplatně svolal valnou hromadu této společnosti konanou dne 28. 10. 2016, které se v důsledku toho nezúčastnili tři z pěti společníků této společnosti, mimo jiné společník O. K., v přesně nezjištěný den, a to nejpozději dne 20. 12. 2016, převzal právní zastoupení společníka O. K. ve sporu se společností B. s.r.o. a v jeho zastoupení jako žalobce podal proti společnosti B. s.r.o. jako žalovanému k Městskému soudu v Praze žalobu na určení neplatnosti usnesení valné hromady společnosti B. s.r.o. konané dne 28. 10. 2016, o níž je řízení u tohoto soudu vedeno pod č.j. xxx, ve kterém O. K. právně zastupuje do současné doby,

4) že poté, co na základě zálohové faktury ze dne 16. 11. 2016 vystavené společností B. s.r.o. na úhradu zálohy na odměnu za poskytnuté právní služby podle smlouvy o poskytování právních služeb ze dne 16. 11. 2016 mu společnost B. s.r.o. uhradila dne 18. 11. 2016 zálohu ve výši 80.000 Kč a poté, co byl dopisem společnosti B. s. r. o. ze dne 12. 12. 2016 vyzván k vyúčtování právních služeb, společností B. s. r. o. vystavil dne 23. 1. 2017 fakturu s rozpisem provedené práce obsahujícím úkony právní služby pouze na část přijaté zálohy, přičemž ke zbytku nevyúčtované zálohy nepodal klientovi potřebné vysvětlení.

2. Žalobce tedy dle prvostupňového rozhodnutí

ad 1) při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě, neoznámil žalované změnu sídla své advokátní kanceláře do jednoho týdne poté, co tato změna nastala,

ad 2) při výkonu advokacie nejednal svědomitě,

ad 3) nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta, při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě, nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, neodmítl poskytnutí právních služeb, jestliže v téže věci nebo ve věci související již poskytl právní služby jinému, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá by informace, kterou má o jiném klientovi nebo o bývalém klientovi, mohla toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, neoprávněně zvýhodnit,

ad 4) nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta a neřídil se jeho pokyny, při výkonu advokacie nejednal svědomitě, nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost o svých výkonech pro klienta vést přiměřené záznamy, jejichž obsah na požádání klientovi poskytne s úplným vysvětlením.

3. Žalobce dle prvostupňového rozhodnutí porušil

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T., DiS.

ad 1) ust. § 16 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), ust. § 29 odst. 1 zákona o advokacii,

ad 2) ust. § 16 odst. 2 zákona o advokacii,

ad 3) ust. § 16 odst. 1, 2 zákona o advokacii, ust. § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „etický kodex“), ust. § 19 odst. 1 písm. a), c) zákona o advokacii,

ad 4) ust. § 16 odst. 1, 2 zákona o advokacii, ust. § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 10 odst. 4 etického kodexu (v prvostupňovém rozhodnutí je uveden čl. 4. odst. 10 etického kodexu, avšak z kontextu prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že jde o chybu v psaní).

4. Za uvedené kárné provinění bylo žalobci uloženo kárné opatření - dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu 12 měsíců, počínaje dnem 6. 9. 2022 do dne 5. 9. 2023, a povinnost zaplatit částku 8.000 Kč jako náhradu nákladů kárného řízení.

Žaloba

5. V první žalobní námitce žalobce ke skutku ad 1) uvedl, že nepopírá vytčený skutkový děj a své pochybení přiznává. Namítá však, že došlo k promlčení stíhání daného skutku dle ust. § 33 odst. 2 zákona o advokacii. Žalovaná byla zpravena o pochybení žalobce stížností pronajímatele dne 31. 1. 2017, žalovaná vyzvala žalobce k nahlášení nového sídla advokátní kanceláře dne 3. 2. 2017, žalobce nahlásil změnu sídla advokátní kanceláře dne 14. 2. 2017. S ohledem na skutečnost, že žalovaná měla vzhledem k obsahu stížnosti důvodné podezření ohledně porušení ze strany žalobce, měla zahájit prověřování, zda došlo ke kárnému provinění, a měla ukončit prověřování v zákonné lhůtě dvou měsíců dle ust. § 33 odst. 2 zákona o advokacii. O výsledcích prověřování měl být poté vnitřní komunikací žalované zpraven správní orgán 1. stupně, který následně měl zákonem danou lhůtu 6 měsíců k podání kárné žaloby. Takto zákonem stanovená promlčecí lhůta v trvání 2+6 měsíců dle žalobce uplynula ke dni 14. 10. 2017. K podání kárné žaloby ve skutku ad 1) došlo až dne 20. 4. 2018, tedy po uplynutí téměř 15 měsíců ode dne, kdy došlo k nápravě oznámeného závadného stavu.
6. V druhé žalobní námitce žalobce ke skutku ad 2) uvedl, že žalovaná vycházela z nedostatečně zjištěných skutkových okolností, což mělo za následek nesprávné právní posouzení skutkového děje a následné nesprávné rozhodnutí ve věci. Žalobce vyličil, že požádal J. B., zda by bylo možné použít adresu jeho advokátní kanceláře jakožto dočasnou adresu advokátní kanceláře žalobce do doby, než si žalobce zajistí jiné prostory k provozování advokátní kanceláře. J. B. výslovně souhlasil a o této skutečnosti informoval H. R., s nímž měl společnou advokátní kancelář, a která též souhlasila. Není tedy pravdivý závěr žalované, že žalobce takto učinil bez jejich souhlasu. Dále žalobce vysvětlil, že teprve později zjistil, že H. R. byla zároveň vlastníkem předmětných prostor. Uvedl, že dohoda několik měsíců fungovala, v září 2017 mu ze strany J. B. a H. R. bylo dáno najevo, aby si zajistil nové prostory pro advokátní kancelář, žalobce přislíbil učinit tak nejpozději v listopadu 2017, což dodržel. Neporušil tedy povinnost uvedenou v ust. § 29 odst. 1 zákona o advokacii, jak je mu vytýkáno, protože již dne 24. 11. 2017 nahlásil změnu adresy advokátní kanceláře žalobce na novou adresu ve xxx.
7. Žalobce namítl, že v průběhu kárného řízení opakovaně navrhoval výslech J. B., který však žalovaná neprovedla a spokojila se s písemným vyjádřením J. B., které však zjevně není kompletní, protože žalobce neměl možnost pokládat svědkovi otázky. Neprovedení výslechu J. B. žalobce považuje za závažné procesní pochybení, které mělo za následek chybný závěr žalované a nesprávné rozhodnutí ve věci.

8. Ve třetí žalobní námitce žalobce skutku ad 3) uvedl, že nerozporuje zjištěné skutkové okolnosti, namítá však nesprávné právní posouzení žalovanou. Podle žalobce ve vytčeném jednání spočívajícím v současném poskytování právních služeb společnosti B. s.r.o. a zastupování společníka společnosti B. s.r.o. v žalobě na neplatnost valné hromady společnosti B. s.r.o. nelze spatřovat konflikt zájmů, neboť řízení o vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady, včetně rozhodnutí o určení, že o usnesení valné hromady akciové společnosti nejde, je řízením ve statusových věcech právnických osob; jde o řízení upravené zákonem o zvláštních řízeních soudních (§ 90 odst. 1 z. ř. s.) patřící mezi tzv. nesporná řízení [§ 2 písm. e), § 85 písm. a) z. ř. s.]. Účelem uvedeného nesporného řízení je zajistit, aby práva obchodní společnosti, o rozhodování jejíž valné hromady se jedná, nebyla porušena či zneužita třetími osobami. Takové řízení se vede výhradně ve prospěch a za účasti takové právnícké osoby, nikoliv proti takové právnícké osobě, a za žádných okolností v její neprospěch. Dle žalobce je tedy při poskytování právních služeb společnosti B. s.r.o. a současného vedení nesporného řízení ve statusové věci společnosti B. s.r.o. na popud jednoho z jejích společníků ve prospěch zájmů této společnosti střet zájmů pojmově vyloučen.
9. Žalobce dále poznamenal, že v řízení nepoužil žádné informace, které by mohl získat při poskytování právních služeb pro společnost B. s.r.o., což bylo stěžejním bodem napadeného rozhodnutí. Dále namítl, že v napadeném rozhodnutí není specifikováno, o jaké výhradní informace se jednalo či mohlo jednat, v čem vlastně je spatřována zakázaná kolize zájmů na straně žalobce. Žalobce má za to, že zájmy jak společnosti, tak žalujícího společníka byly v předmětné věci zcela totožné, a že žalobce žádným způsobem nezneužil svého postavení vůči žádnému z účastníků tohoto řízení.
10. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce ke skutku ad 4) uvedl, že žalovaná nesprávně zjistila skutkový stav a vyvodila z něj nesprávný právní závěr. Žalobce si byl v rozhodné době vědom, že A. Z. již není jednatelem společnosti B. s.r.o., neboť odstoupil z funkce. Současně si byl žalobce vědom, že druhá jednatelka společnosti B. s.r.o. paní K. K. byla z funkce jednatelky odvolána neplatně, což se také potvrdilo rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2018 č.j. xxx/2017-37 (potvrzeným usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 8. 2022 č.j. xxx/2018-202). Žalobce nepodal panu A. Z. informace týkající se zbytku vyúčtované zálohy z důvodu, že ten již nebyl jednatelem společnosti B. s.r.o. Žalobce podával veškeré informace, včetně informování o způsobu použití zálohy, jednatelce K. K. Žalobce upozornil, že v obdobných případech, kdy společnost je ovládána dvěma zneprátenými stranami, často dochází k osočování právních zástupců zastupujících společnost, k protichůdnosti udělovaných pokynů, k odvolávání a zároveň novému udělování plných mocí atd. I z toho důvodu postupoval obezřetně a ignoroval požadavky odstoupivšího jednatele, naopak plnil úkoly a požadavky neplatně odvolané jednatelky a předkládal jí veškeré informace o použití zaplacených peněžních prostředků. Konflikt zájmů zde žalobcem spatřen nebyl, protože žalobce vždy jednal pouze a jenom v zájmu společnosti B. s.r.o. Žalobce má za to, že jeho jednání nebylo úmyslné ani nedbalostní, protože žalobce chránil zájem svého klienta B. s.r.o. a neposkytl žádné informace nepovolané osobě. Pokud žalovaná má na toto jednání žalobce jiný názor, pak se ani tak nemohlo jednat o úmysl žalobce porušit jeho povinnosti ve vztahu ke klientovi, ale jednalo se o zcela zřejmý a odůvodnitelný omyl na straně žalobce.
11. V páté žalobní námitce žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že bylo vydáno na jednání konaném v nepřítomnosti žalobce, přestože se žalobce včas a řádně z jednání omluvil a požádal o odročení z doloženého důvodu kolize se soudním jednáním u Obvodního soudu pro Prahu 5, kdy předvolání k soudnímu jednání mu bylo doručeno dříve než předvolání k jednání kárné komise žalované. Žalovaná nelogicky a formálním odůvodněním žádosti nevyhověla. Tím vážným způsobem porušila ústavní právo žalobce na spravedlivý proces, právo na zajištění rovnosti stran a právo zúčastnit se jednání týkajícího se žalobce s možností žalobce navrhopat a předkládat důkazy svědčící o jeho nevině.

12. V šesté žalobní námitce žalobce namítl nepřiměřenost uloženého trestu. I pokud by se ukázalo, že pochybil pouze v některých ze čtyř uvedených skutků, což žalobce odmítá, není na místě uložení tak závažného trestu. Pro žalobce je výkon advokacie určením jeho života, během více než dvacetileté advokátní praxe pomohl obrovskému počtu osob. Žalobce nebude moci provozovat živobytí, ztratí klienty, ztratí dobré jméno. Závažnost trestu hrubě neodpovídá závažnosti tvrzeného porušení. Žalobce je toho názoru, že trest je za daných podmínek zcela nepřiměřený k tvrzeným důvodům při jeho uložení, a že ze strany žalované došlo k evidentnímu zneužití stanovených mezí správního uvažování.
13. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Vyjádření žalované

14. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila. Je si vědoma, že rozhodnutí obou stupňů se vyčerpávajícím způsobem nevypořádala se vším, co žalobce v žalobě namítá, je tomu však proto, že většinu žalobních námitek žalobce uplatňuje poprvé, neboť i přes výzvu nijak neodůvodnil své odvolání. Žalovaná má navíc za to, že namítané procesní vady nejsou natolik závažné, aby měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
15. K první žalobní námitce žalovaná uvedla, že žalobce by měl pravdu ohledně uplynutí prekluzivní doby, pokud by jednání pod bodem 1) výroku prvostupňového rozhodnutí bylo samostatným skutkem. Toto jednání je však pouze jednou z dílčích částí skutku, který byl dokonán teprve v listopadu 2017, kdy žalobce oznámil žalované skutečnou, existující adresu sídla své advokátní kanceláře. Jestliže 12. 2. 2017 oznámil žalobce jako adresu sídla své advokátní kanceláře prostory, k jejichž užívání nebyl oprávněn, nešlo o relevantní oznámení údaje vedeného matrikou žalované. Fakticky tedy trvající delikt žalobce spočívající v neoznámení změny sídla skončil až v listopadu 2017.
16. K druhé žalobní námitce žalovaná připustila, že kárný senát ani odvolací kárný senát neprovedení výslechu J. B. výslovně nezdůvodnily, avšak z toho, že písemné sdělení J. B. ze dne 1. 3. 2019 je jedním z důkazů, o něž kárné senáty obou stupňů opřely závěr o žalobcově kárném provinění, plyne, že považovaly výslech svědka J. B. za nadbytečný.
17. Ke třetí žalobní námitce žalovaná uvedla, že je nesporné, že žalobce převzal zastoupení proti společnosti B. s.r.o. ve věci související s předchozími věcmi, v níž jí poskytoval právní služby. Tím ovšem porušil zákaz stanovený v § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii. Neobstojí argument, že šlo o řízení nesporné. V řadě takových řízení jsou zájmy účastníků v rozporu (například ve věci péče o nezletilé děti), přičemž tak tomu bylo i v řízení, v němž žalobce zastupoval O. K. Pro porušení povinnosti stanovené v § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii pak postačuje, když advokát tam uvedenou informaci disponuje. Toto ustanovení míří zejména na situace, kdy advokát převezme zastupování jednoho účastníka řízení, ačkoliv během předchozího poskytování právních služeb druhému účastníku řízení získal informace, které by v aktuálním řízení mohly jeho nového klienta neoprávněně zvýhodnit. Jde o delikt ohrožovací, není nutné, aby advokát předmětnou informaci ve prospěch žadatele, resp. dalšího klienta, skutečně použil.
18. Ke čtvrté žalobní námitce žalovaná uvedla, že žalobcovy argumenty jsou nerozhodné, neboť pro skutečnost, že žalobce neposkytl společnosti B. s.r.o. na žádost řádné vysvětlení k nevyúčtované záloze, není podstatné, kdo byl dle názoru žalobce za tuto společnost v daném období oprávněn jednat.
19. K páté žalobní námitce žalovaná uvedla, že žalobce žádost o odročení jednání z důvodu kolize se soudním jednáním podal se značným odstupem poté, co se o kolizi dvou jednání dozvěděl. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že jednou z podmínek pro to, aby bylo možné považovat omluvu z ústního jednání považovat za náležitou je, že omluva musí

být správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky účasti na jednání. Žalobce o kolizi jednání věděl již v okamžiku obdržení předvolání ke kárnému jednání, tedy 12. 12. 2019. Žádost o změnu termínu však žalované zaslal až o měsíc později, 13. 1. 2020. Navíc, podle § 16 odst. 3 vyhlášky č. 244/1996 Sb., advokátního kárného řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kárný řád“) předseda kárného senátu nemusí jednání odročit ani v případě, že je žádost kárně obviněného o změnu termínu ve smyslu judikatury náležitá. Kárné senáty obou stupňů se sice podmínkami projednání věci v nepřítomnosti žalobce podrobněji nezabývaly, avšak tyto nedostatky žalovaná nepovažuje za natolik závažné, aby působily nezákonnost napadeného rozhodnutí, když opožděnost žádosti žalobce o odročení jednání je patrná z pouhých časových údajů, resp. doby, jež uplynula od okamžiku, kdy se žalobce o kolizi jednání dozvěděl, do okamžiku, kdy požádal o odročení jednání kárného senátu.

20. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Jednání před soudem

21. Jednání se před Městským soudem v Praze konalo dne 21. 9. 2023 v nepřítomnosti žalobce, neboť ten se k němu nedostavil. Soud nevyhověl žalobcově žádosti o odročení jednání, doručenou soudu necelou hodinu před začátkem jednání, a to z důvodu, že tvrzení v žádosti o odročení jednání nebylo ničím doloženo a omluvu tak nebylo možné považovat za řádnou. Konkrétněji k tomu lze uvést, že žalobce žádost o odročení jednání odůvodnil kolizí s jiným soudním jednáním, kde je účastníkem řízení, přičemž uvedl, že v nyní projednávané věci měl zajištěné právní zastoupení právě advokátem J. B., který účast u jednání na poslední chvíli odřekl, neboť je ve věci navržen jako svědek. Městský soud k tomu uvádí, že jednou z podmínek pro akceptaci omluvy je doložení tvrzeného důvodu omluvy, přičemž důkazní břemeno v tomto případě stíhá osobu, která omluvu podává (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č.j. 6 As 25/2013-23, či ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014-27). Žalobce jako právní profesionál si musel být vědom, že je na něm, aby důvody své omluvy doložil, zůstal však pouze v rovině tvrzení. Soud neměl zákonnou povinnost (a ostatně ani dostatek času) žalobce k doložení omluvy vyzývat.
22. Žalovaná při jednání setrvala na svém procesním stanovisku. Soud při jednání z důvodu nadbytečnosti nedoplnil dokazování o důkazy navržené žalobcem v žalobě (výpis žalobce ze seznamu advokátů, výslechy J. B. a H. R., odstoupení A. Z. z funkce jednatele ze dne 2. 11. 2016, pravomocné unesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2018 č.j. xxx/2017-37), neboť ve věci lze rozhodnout i bez doplnění dokazování. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“). Pouze pro úplnost pak městský soud uvádí, že žalobce v žalobě navrhl kromě výše zmíněných důkazů i provedení některých listinných důkazů, nicméně městský soud ověřil, že předmětné listiny navržené žalobcem k důkazům jsou součástí správního spisu předloženého žalovanou, tudíž nejsou předmětem dokazování při jednání před soudem.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
24. Při posouzení věci vyšel soud zejména z následně uvedené právní úpravy.

25. Podle § 16 odst. 1 zákona o advokacii *advokát je povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stanovským předpisem; o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit.*
26. Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii *při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.*
27. Podle § 17 zákona o advokacii *advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesní etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesní etiky a pravidla soutěže stanoví stanovský předpis.*
28. Podle ust. § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii *advokát je povinen poskytnutí právních služeb odmítnout, jestliže v téže věci nebo ve věci související již poskytl právní služby jinému, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá.*
29. Podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii *advokát je povinen poskytnutí právních služeb odmítnout, jestliže by informace, kterou má o jiném klientovi nebo o bývalém klientovi, mohla toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, neoprávněně zvyhodnit.*
30. Podle § 29 odst. 1 zákona o advokacii *advokát je povinen oznámit Komoře bez odkladu po zahájení výkonu advokacie své sídlo, způsob, jakým vykonává advokacii, jakož i další skutečnosti nezbytné pro vedení seznamu advokátů stanovené stanovským předpisem; advokát je povinen oznámit Komoře bez odkladu i změny těchto skutečností, a to do jednoho týdne poté, co nastaly.*
31. Podle § 33 odst. 2 zákona o advokacii *kárná žaloba musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do dvou let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítává doba, po kterou byly činěny přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo; tato doba nesmí být delší dvou měsíců.*
32. Podle čl. 4 odst. 1 etického kodexu advokáta *advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.*
33. Podle čl. 10 odst. 4 etického kodexu advokáta *o svých výkonech pro klienta vede advokát přiměřené záznamy, jejichž obsah na požádání klientovi poskytne s úplným vysvětlením.*
34. Podle § 16 odst. 2 kárného řádu *nedostavil-li se řádně předvolaný kárně obviněný k jednání, ani nepožádal podle odstavce 3 o odročení jednání, může kárný senát jednat v jeho nepřítomnosti.*
35. Podle § 16 odst. 3 kárného řádu *objeví-li se překážka, pro kterou nelze jednání provést nebo v něm pokračovat, rozhodne předseda kárného senátu o odročení jednání. Předseda kárného senátu může rozhodnout o odročení jednání také na základě řádně odůvodněné žádosti kárně obviněného, pokud ji obdrží nejpozději do zahájení jednání, jestliže na straně kárně obviněného nastaly nepředvídatelné a jím samým nezpůsobené překážky.*
36. Městský soud v Praze o podané žalobě uvažil následovně.
37. V první žalobní námitce žalobce namítal, že v den vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo jeho deliktní jednání popsáno v bodu ad 1) prvostupňového rozhodnutí promlčeno.
38. Žalobní námitka je důvodná. Právní úprava prekluze je obsažena v § 33 odst. 2 zákona o advokacii. V odkazovaném ustanovení je stanovena jednak subjektivní lhůta (kárná žaloba musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl) a jednak objektivní lhůta (kárná žaloba musí být podána nejpozději do dvou let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo). Podnět, že se žalobce mohl dopustit kárného provinění specifikovaného pod bodem ad 1) prvostupňového rozhodnutí, byl žalované doručen dne 31. 1. 2017, přičemž kárná žaloba byla podána dne 20. 4. 2018. Z tohoto zcela zřejmě plyne, že subjektivní lhůta pro podání kárné žaloby nebyla zachována.

39. Obrana žalované, dle níž je skutek vytčený žalobci pod bodem ad 1) třeba považovat pouze za jednu z dílčích částí skutku, který byl dokonán teprve v listopadu 2017, kdy žalobce oznámil žalované skutečnou, existující adresu sídla své advokátní kanceláře, neobstojí.
40. Městský soud v Praze se nepřiklání k názoru žalované, že by deliktní jednání vytčené pod bodem ad 1) a pod bodem ad 2) prvostupňového rozhodnutí žalobce představovalo jediný, trvající přestupek. Trvající správní delikt je kategorií, která byla před nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), pro potřeby praxe definována právní teorií a judikaturou, a to na základě poznatků trestněprávní nauky. Jeho východiska jsou tedy formulována primárně právem trestním, a to z hlediska časového úseku, ve kterém byly trestné činy spáchány. „Trvalost“ je znakem jednotlivých skutkových podstat obsažených v trestním zákoně i v zákonech upravujících správní trestání. Trvající trestný čin bývá charakterizován jako čin, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, anebo čin, kterým pachatel udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej též vyvolal. Zákon zde postihuje právě udržování protiprávního stavu, které se zpravidla děje opomenutím, spočívajícím v tom, že pachatel závadný stav neodstraní. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání (blíže viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, s. 127 a násl., Jelínek, J. a kol. Trestní právo hmotné. 2. vydání. Praha: Leges, 2010, s. 138 a násl., nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2007, sp. zn. 8 Tdo 1161/2006 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č.j. 9 As 101/2010-101, a ze dne 22. 2. 2005, č.j. 5 A 164/2002-44).
41. V posuzovaném případě deliktní jednání žalobce spočívalo jednak v tom, že poté, co mu dne 30. 11. 2015 skončil nájem prostoru využívaného jako advokátní kancelář, učinil změnu sídla své advokátní kanceláře až ke dni 12. 2. 2017. Tím porušil povinnost jednat při výkonu advokacie čestně a svědomitě a oznámit žalované změnu sídla své advokátní kanceláře do jednoho týdne poté, co tato změna nastala.
42. Dále spočívalo deliktní jednání žalobce v tom, že poté, co dne 12. 2. 2017 oznámil žalované změnu sídla své advokátní kanceláře, a to na adresu advokátů, od nichž k tomu neměl souhlas, a poté, co byl v květnu 2017 žádán o změnu, tuto změnu sídla advokátní kanceláře žalované oznámil až v listopadu 2017. Tím porušil povinnost jednat při výkonu advokacie svědomitě.
43. Z uvedeného vyplývá, že nejde o případ, kdy by vytčený protiprávní stav trval konstantně v období od 30. 11. 2015 do listopadu 2017. Je zjevné, že žalobci byly kladeny za vinu dva samostatné skutky, které jsou časově oddělené a ukončené. V prvním případě je žalobci vytčeno, že porušil povinnost oznámit žalované včas změnu svého sídla. Oznámením změny sídla byl vytčený skutek ukončen, což je podpořeno též závěrem žalované na str. 7 prvostupňového rozhodnutí o tom, že žalobce byl se splněním své povinnosti v prodlení 14 a půl měsíce. V druhém případě je žalobci vytčeno, že formálně sídlil v sídle jiných advokátů, od nichž k tomu neměl souhlas. Oba skutky jsou podřaditelné (a také ve vztahu k ust. § 29 odst. 1 zákona o advokacii žalovanou podřazené) pod různé skutkové podstaty vymezené v zákoně o advokacii, a jsou též samostatně postižitelné. Nejedná se tedy o jediný, trvající delikt.
44. Městský soud v Praze dále poznamenává, že žalobní námitka by byla důvodná i v případě, kdy by se o trvající delikt jednalo. Pro běh subjektivní prekluzivní lhůty u trvajících správních deliktů není rozhodné, kdy byl delikt páchan a ukončen, nýbrž kdy se správní orgán o páchání deliktu dozvěděl, a to i v případě, že se o něm dozvěděl v průběhu jeho páchání (tj. bylo-li deliktní jednání ukončeno později). Ačkoliv se v judikatuře objevuje opačný přístup (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č.j. 1 As 74/2018-40, nebo ze dne 25. 2. 2016, č.j. 5 Afs 7/2011-799), přiklonil se soud k uvedenému právnímu názoru, který v rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu taktéž nachází uplatnění (viz rozsudek ze dne 15. 4. 2015, č.j. 2 As 204/2014-71, nebo 20. 8. 2020, č.j. 1 As 265/2019-41, resp. jemu předcházející rozsudek Krajského

soudu v Brně ze dne 15. 7. 2019, č.j. 31 A 314/2017-59, v němž se soud danou problematikou dopodrobna zabýval). Smyslem subjektivní prekluzivní lhůty je přimět správní orgán k činnosti, jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, přičemž při akceptaci opačného právního názoru by u trvajících deliktů správnímu orgánu stačilo průběžně kontrolovat, zda protiprávní stav trvá (resp. dílčí útoky pokračují), a zda má tudíž stále dost času na to se věci vůbec začít zabývat, což by odporovalo smyslu stanovení prekluzivních lhůt pro projednání správního deliktu.

45. Městský soud v Praze tedy shledal, že v případě kárného provinění ad 1) došlo k prekluzi práva podat kárnou žalobu, neboť lhůta podle ust. § 33 odst. 2 zákona o advokacii nebyla zachována. Žalovaná projednala ve společném řízení čtyři kárná provinění spáchaná týž kárně obviněným. Předmětná provinění je třeba posuzovat jako spáchaná ve více činném souběhu nestejnorodém. Vzhledem k prekluzi kárného stíhání za jeden z těchto čtyř kárných provinění je zjevné, že žalovaná nesprávně uplatnila zásady stanové pro ukládání kárného opatření za souběh kárných provinění, neboť potrestala žalobce (také) za spáchání kárného provinění vymezeného pod bodem ad 1) přesto, že odpovědnost za toto provinění zanikla. Tím žalovaná zatížila napadené rozhodnutí nezákonností.
46. V druhé žalobní námitce žalobce nesouhlasil se závěry žalované o skutkovém stavu ohledně skutku vymezeného v bodu ad 2), namítl, že žalovaná i přes opakované žalobcovy návrhy nevyslechla svědka J. B.
47. Také druhá žalobní námitka je důvodná.
48. Z obsahu správního spisu předloženého žalovanou městský soud zjistil, že žalovaná si od J. B. dopisem ze dne 25. 2. 2019 vyžádala vyjádření, zda J. B. udělil souhlas s umístěním žalobcova sídla na příslušnou adresu, a pokud ano, kdy byl souhlas udělen, zda byl souhlas časově omezen a zda byla o souhlasu informována H. R. Dopisem ze dne 1. 3. 2019 J. B. odpověděl, že souhlas s umístěním sídla nikdy neudělil, pouze žalobci sdělil, že o umístění sídla nechce a nebude rozhodovat, a vyzval žalobce, aby kontaktoval kolegyni H. R. a domluvil se s ní. Dne 5. 4. 2019 proběhlo jednání před správním orgánem 1. stupně na 5. 4. 2019, při němž byl přečten dopis J. B. ze dne 1. 3. 2019. Žalobce rozporoval jeho obsah, namítl, že souhlas mu byl ze strany J. B. dán a věděla o tom i H. R. Kárná žalobkyně i obviněný (žalobce) poté navrhli doplnit dokazování o výsledky J. B. a H. R. Žalovaná následně odročila jednání na neurčito a předvoláním ze dne 12. 12. 2019 předvolala svědka J. B. a svědkyni H. R. na 24. 1. 2020 s tím, že považuje za nutné oba vyslechnout. Svědkyně H. R. se z jednání nařízeného na 24. 1. 2020 omluvila dne 22. 1. 2020 ze zdravotních důvodů a při jednání přítomna nebyla, ohledně svědka J. B. soud z obsahu správního spisu spolehlivě nezjistil, zda při jednání přítomen byl či ne. Protokol o jednání soud v tomto ohledu považuje za zcela neprůkazný, nebo z něj vyplývají protichůdné informace. V záhlaví protokolu v seznamu přítomných osob svědek uveden není. Na str. 1 protokolu je uvedeno, že svědek J. B. „je přítomen. Předvolání k jednání bylo svědkovi doručeno do datové schránky dne 12. 12. 2019.“ Dále je v protokolu uvedeno: „Čtena omluva svědka ze dne 24. 1. 2020“. Omluva svědka ze dne 24. 1. 2020 (ani z jiného dne) se ve správním spisu nenachází. Z těchto informací nelze o přítomnosti svědka na jednání učinit jednoznačný závěr. Z obsahu obou kárných rozhodnutí a z nesporných tvrzení účastníků řízení má soud nicméně za jisté, že žalovaná výslech svědka ve věci neprovedla a rozhodla na základě listinných důkazů.
49. V prvostupňovém rozhodnutí ani v napadeném rozhodnutí žalovaná neobjasnila, proč upustila od svého záměru provést důkaz výslechem svědka J. B. K sporné otázce chybějícího souhlasu žalovaná v prvostupňovém rozhodnutí uvedla: „Nedostatek souhlasu vyplývá jak z emailu JUDr. R. ze dne 20. 6. 2017, tak i z vyjádření Mgr. B. ze dne 1. 3. 2019. Tvrzení kárně obviněného o tom, že by měl souhlas od Mgr. B., tak bylo těmito listinami vyvráceno.“

50. Městský soud konstatuje, že obě posuzované listiny měla žalovaná k dispozici již při jednání konaném dne 5. 4. 2019, při němž žalobce rozporoval obsah posledně uvedené listiny a žalovaná následně považovala za nutné doplnit dokazování výsledkem svědků.
51. Soud nepochybně, že žalovaná není vázána důkazními návrhy kárně obviněného, nemusí tedy provést všechny jím navržené důkazy (byť ust. § 33 odst. 5 zákona o advokacii stanoví, že je žádoucí, aby žalovaná navržené důkazy provedla). V každém případě však žalovaná vždy musí přesvědčivě zdůvodnit, proč k provedení navržených důkazů nepřistoupila.
52. Dle judikatury správních soudů lze provedení důkazu odmítnout, jestliže skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, není-li navržený důkaz způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, anebo je nadbytečný, jelikož skutečnost, k níž má být proveden, byla již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřena nebo vyvrácena jinak (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 418/03). Neprovedení důkazu však musí správní orgány řádně odůvodnit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2015, č.j. 5 Afs 180/2014-21, ze dne 27. 7. 2016, č.j. 2 Afs 35/2016-43, a nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. II. ÚS 2067/14).
53. Z výše uvedeného vyplývá, že provádění důkazů, resp. zamítnutí provedení navrhovaných důkazů, předchází úvaha správního orgánu o tom, zda tyto důkazy jsou s ohledem na předmět a účel řízení pro posouzení věci podstatné a potřebné; jinými slovy, správní orgány zvažují, zda navrhované důkazy s danou věcí vůbec souvisí a zda jsou ze své podstaty způsobilé tvrzenou skutečnost prokázat, jakož i zda jejich provedení není pro posouzení rozhodných skutečností nadbytečné. Těmto požadavkům žalovaná v dané věci nedostála, neboť za stejné důkazní situace nejprve měla za nutné dokazování výsledkem svědka doplnit, následně k výsledku nepřistoupila a změnu postoje nijak nezduodnila. Svědecká výpověď je přitom typově důkazním prostředkem, u něhož nelze a priori popřít způsobilost prokázat rozhodné skutečnosti. Za této situace má soud za to, že prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou ze strany žalované nedostatečně odůvodněny.
54. Třetí žalobní námitka, v níž žalobce namítá pojmové vyloučení střetu zájmů účastníků nesporného soudního řízení, ani čtvrtá žalobní námitka, v níž žalobce obhazuje, proč neposkytl společnosti B. s.r.o. vysvětlení k nevyúčtované záloze, důvodné nejsou.
55. Soud se v tomto ohledu plně ztotožňuje s argumentací žalované v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí, která je obsažena zejména na str. 7 prvostupňového rozhodnutí, a v podrobnostech na ni odkazuje.
56. Soud souhlasí s žalovanou, že žalobce porušil zákaz stanovený v ust. § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii tím, že převzal zastoupení proti společnosti B. s.r.o. ve věci související s předchozími věcmi, v níž jí poskytoval právní služby. Žalobce převzal zastupování společnosti B. s.r.o. dne 16. 11. 2016, jednalo se o poskytování právních služeb ve všeobecném rozsahu. Přesto žalobce převzal zastoupení O. K. a dne 20. 12. 2016 podal žalobu proti společnosti B. s.r.o. o vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady. Žalobcův argument, že šlo o řízení nesporné, nemůže obstát, neboť ani v řízení nesporném nemusí být zájmy účastníků řízení shodné. V posuzované věci má soud za nepochybné, že zájmy společnosti B. s.r.o. a jednoho ze společníků pana O. K. v daném řízení shodné nebyly. Nadto je soud přesvědčen, že i kdyby zájmy účastníků v dané věci hypoteticky shodné byly, bylo by nutné, aby o společném zastupování více osob všechny dotčené osoby věděly a souhlasily s ním. Je vhodné doplnit, že zákaz vystupovat na více stranách platí i za situace, kdy nejde přímo o totožnou věc, ale věc související. I v tomto případě má advokát povinnost odmítnout poskytnutí právních služeb. Jako nevýznamnou pak soud posoudil též žalobcovu námitku, že v souvislosti s poskytováním právních služeb nezískal o společnosti B. s.r.o. žádné informace. Námitku žalobce má soud za vyvrácenou skutečností, že žalobce dne 6. 12. 2016 přijal plnou moc

od uvedené společnosti pro zastupování před obchodním rejstříkem. Nepochybně tedy obsah institutu převzetí zastupování naplnil.

57. Soud souhlasí s žalovanou též v tom, že žalobce porušil povinnost stanovenou čl. 10 odst. 4 etického kodexu tím, že neposkytl společnosti B. s.r.o. na žádost řádné vysvětlení k nevyúčtované záloze. Žalobce byl k vyúčtování právních služeb společnosti B. s.r.o. vyzván dopisem ze dne 12. 12. 2016 panem A. Z., který byl k tomuto datu zapsán jako jednatel oprávněný jednat za společnost B. s.r.o. v obchodním rejstříku. Dle přesvědčení soudu byl žalobce povinen poskytnout na žádost klienta plné vysvětlení k nevyúčtované záloze bezpodmínečně, a nebyl oprávněn sám posuzovat a zohledňovat, zda je podle jeho názoru v rozhodném období jednatel zapsaný v obchodním rejstříku za klienta skutečně oprávněn jednat. Žalobce tedy svoji povinnost vyplývající z etického kodexu nesplnil.
58. Pátá žalobní námitka, v níž žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí vydaného na jednání konaném v nepřítomnosti žalobce i přes jeho řádnou omluvu, je důvodná.
59. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že nevyhovění řádné žádosti o odročení jednání je vadou řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a tedy kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Odkázat lze např. na rozsudek ze dne 17. 2. 2005, č.j. 2 Afs 5/2005-96 nebo na rozsudek ze dne 29. 9. 2004, č.j. 5 Ads 63/2003-35, přičemž v posledně jmenovaném případě Nejvyšší správní soud dokonce nepřihlédl ani k tomu, že se soudce dozvěděl o důvodech odročení jednání až po jeho skončení. Městský soud v Praze je toho názoru, že odkazovanou judikaturu správních soudů lze vztáhnout i na řízení před žalovanou.
60. Právo na projednání kárné žaloby, čítaje v to i právo na osobní účast na jednání v kárném řízení a právo při tomto jednání tvrdit skutečnosti, navrhopvat důkazy a předkládat právní argumenty, je jedním ze základních principů práva na spravedlivý proces. Odeprít právo osobní účasti na jednání lze jen výjimečně; jedním z takových důvodů by mohlo být, pokud účastník řízení či jeho zástupce svým chováním svou neúčast způsobí a zaviní, a to z důvodů, které nelze omluvit. V těchto intencích je nutno vykládat § 16 odst. 2, 3 kárného řádu: jednání musí být podle tohoto ustanovení odročeno vždy, pokud existuje důležitý důvod, přičemž za důležitý důvod bude nutno považovat nemožnost účastníka nebo jeho zástupce zúčastnit se jednání z omluvitelných důvodů. Kárný senát zde nemá možnost volby a za splnění předpokladu existence důležitého důvodu odročit jednání vždy musí; právě takto a nikoli výlučně za použití gramatického výkladu nutno vykládat slovo „může“, obsažené v ust. § 16 odst. 3 kárného řádu (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020 č.j. 6 Azs 51/2020-32).
61. Na žalované je posoudit, co je ve smyslu ust. § 16 odst. 3 kárného řádu takovou překážkou, pro kterou nelze jednání provést nebo v něm pokračovat.
62. Z obsahu spisu předloženého žalovanou soud zjistil, že ve věci proběhlo první jednání dne 5. 4. 2019. Žalobce se k jednání dostavil. Poté, co v závěru jednání žalobce i kárná žalobkyně učinili návrhy na doplnění dokazování, bylo jednání odročeno na neurčito. Dne 12. 12. 2019 bylo žalobci doručeno předvolání k druhému jednání nařízenému na 24. 1. 2020. Dne 13. 1. 2020 žalobce požádal o odročení jednání z důvodu kolize se soudním jednáním, což doložil kopií předvolání k jednání ze dne 3. 12. 2019. Žalovaná si vyžádala doklad o datu doručení uvedeného předvolání k soudnímu jednání, žalobce obratem předložil žalované doručenkou s datem 5. 12. 2019. Dne 24. 1. 2020 žalovaná konala jednání v nepřítomnosti žalobce. V prvostupňovém rozhodnutí žalovaná odůvodnila nevyhovění žádosti o odročení jednání a konání jednání v nepřítomnosti žalobce tím, že „šlo o opakovanou omluvu z jednání ze strany kárně obviněného“.
63. Z obsahu spisu předloženého žalovanou městský soud zjistil, že žalobce žádal o odročení jednání poprvé za celý průběh řízení (tj. nešlo o opakovanou omluvu). Z toho důvodu žalovaná pochybila, když žádosti nevyhověla a konala jednání v nepřítomnosti žalobce, neboť žalovaná nevyhovění žádosti odůvodnila skutečností, která nemá oporu ve správním spisu. Nadto lze poznamenat, že

ani opakovaná omluva a žádost o odročení nemusí bez dalšího znamenat, že jde o omluvu nedůvodnou, vždy je třeba přihlídnout ke konkrétním okolnostem omluvy.

64. Městský soud v Praze doplňuje, že neshledává přesvědčivou ani argumentaci žalované předestřenou ve vyjádření k žalobě, dle níž je třeba vyhovět pouze bezodkladně podaným žádostem o odročení jednání. Takový paušální závěr nelze z judikatury, kterou na podporu svého právního názoru žalovaná uvádí, dovodit. Městský soud je přesvědčen, že desetidenní předstih podání žádosti je v tomto konkrétním případě akceptovatelný, nešlo o situaci, kdy by k přesunu termínu došlo na poslední chvíli, žalovaná by tak neměla prostor například pro ověření údajů, kterými byla omluva podložena, o informování svědků atp. Jakkoli je žádoucí, aby se správní orgán dozvěděl o překážce jednání co nejdříve, je podle názoru městského soudu při posuzování včasnosti omluvy třeba zohlednit především to, zda je účelem omluvy bezdůvodně ji oddalovat a tím působit vůči správnímu orgánu obstrukčně. Nic takového však z obsahu správního spisu nevyplývá, a ani žalovaná nic, z čeho by se dalo usuzovat na snahu žalobce způsobit průtahy v kárném řízení, netvrdí.
65. Šestou žalobní námitkou, v níž žalobce namítá nepřiměřenost uloženého kárného opatření, se soud nezabýval, neboť v řízení nebylo přihlídnuto k prekluzi kárného provinění ad 1) a z důvodu procesních vad dosud nebylo postaveno na jisto, zda se žalobce dopustil kárného provinění ad 2). V této fázi by tedy bylo posuzování přiměřenosti kárného opatření předčasné.
66. Nad rámec odůvodnění svého rozsudku městský soud k argumentaci žalované v úvodu jejího vyjádření k žalobě poznamenává, že pasivita kárně obviněného v odvolacím řízení automaticky neznamená, že tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav či poukazující na procesní vady, které kárně obviněný poprvé uplatní až v řízení před správním soudem, jsou bez dalšího nepřipustné. Naopak, žalobce může v žalobě uvést všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání ani skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. V této souvislosti soud nepřisvědčuje žalované v její argumentaci, že žalobce se sám připravil o odvolací argumentaci, pokud nereagoval na výzvu k doplnění blanketního odvolání. Argumentace nemá oporu ve správním spisu, neboť žádná taková výzva se v něm nenachází. Soud proto konstatuje, že žalovaná pochybila, jestliže žalobce k doplnění jím podaného blanketního odvolání nevyzvala. Tato povinnost správních orgánů (i za v této věci nastalé situace) vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, například z rozsudku ze dne 20. 3. 2019 č.j. 6 As 248/2018–34, z rozsudku ze dne 6. 6. 2019 č.j. 7 As 68/2019–33 a mnohých dalších. Povinnost žalovanou tíží i za situace, kdy žalobce v blanketním odvolání sám avizoval, že toto odvolání blíže doplní ve lhůtě 30 dnů (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017 č.j. 7 As 28/2017–23). Soud si je vědom specifické situace v dané věci, kdy adresování výzvy odvolateli, který je advokátem znalým práva, se jeví být nad rámec pomocné a poučovací funkce. Soud nevylučuje situaci, kdy žalovaná předloží konkrétní argumenty, kterými svůj postup obhájí a vymezí se tak vůči judikatuře správních soudů pro její konkrétní případ. K tomu však v posuzované věci nedošlo, neboť žalovaná hájí rozsah odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze tím, že žalobce nevymezil odvolací důvody ani přes výzvu žalované k doplnění odvolání, čemuž soud po prostudování správního spisu nemůže přisvědčit.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

67. Městský soud v Praze tedy žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dále proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. S ohledem na to, že stejnou vadou trpí i prvostupňové rozhodnutí, zvolil soud hospodárnější postup a dle ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i prvostupňové rozhodnutí.

68. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud proto uložil žalované povinnost zaplatit mu ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000 Kč. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě jednoho měsíce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. září 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu